

NOVINKY.CZ

1. Krásný a charismatický Vlastimil Harapes

26.05.2024 novinky.cz - Radmila Hrdinová

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; Ostravě; Státním

U tanečníků se přepokládá dobře stavěné tělo a kultivovaný pohyb. Když se k tomu přidají ještě urostlá postava, černé vlasy, hluboké oči, osobní kouzlo a nakažlivý úsměv, je to jen Vlastimil Harapes, který zemřel 15. května po krátké, ale intenzivní nemoci. Poslední rozloučení s ním proběhne v pondělí 27. května v historické budově Národního divadla v Praze, a to od 12.00. Bude přístupné veřejnosti.

Skvělý tanečník, baletní mistr, pedagog, ale také herec a divadelník, jehož zájem o divadlo se nevyčerpával jen v oblasti baletního umění. Kouzlo divadelního jeviště ho uchvátilo už v útlém dětství, kdy účinkoval v produkcích ochotnického divadelního spolku, který vedli jeho rodiče. Jeho první tamní role byla Východní vítr, kterou si zahrál už ve svých pěti letech.

O Harapesově tanečním nadání svědčí už fakt, že hned po absolutoriu taneční konzervatoře v roce 1965 získal angažmá v baletním souboru pražského Národního divadla, kde působil od roku 1971 jako sólista.

Během své dlouholeté aktivní činnosti, kterou definitivně ukončil v roce 2002, tančil stěžejní mužské role ve všech titulech repertoáru Národního divadla.

Za všechny zmiňme Prince v Labutím jezeře, Spící krasavici, Louskáčkovi a Popelce, titulní role v Macbethovi, Faustovi, Faunově odpoledni, Spartakovi, Hoffmannových povídkách a Odysseovi, Romea i Merkucia v Romeovi a Julii, Oriona v Sylvii, Alberta v Giselle, Colina v Marné opatrnosti, Basila v Donu Quijotovi, Careviče v Ptáku Ohnivákovi, Adama ve Stvoření světa, Escamilla i dona Josée ve Vášni. Ale bylo jich daleko více.

V letech 1977–83 byl stálým hostem Deutsche Oper am Rhein Düsseldorf/Duisburg (Labutí jezero, Orfeus, Kalevala, Duch růže, Sfinx ad.). Hostoval též ve Frankfurtu, ve Skotském královském baletu, v římské Akademii tance i Opeře, v Tokyo City Ballet, dále ve Francii, Belgii, Holandsku, Rakousku, Finsku, Španělsku, Švýcarsku, Řecku, na Kubě, v Austrálii i v dalších zemích.

V letech 1987–89 byl sólistou a šéfem baletu Laterny magiky. V letech 1990–2002 působil ve funkci choreografa a uměleckého šéfa baletu Národního divadla v Praze. Podílel se mimo jiné na choreografii a režii baletu Popelka (1994), Labutí jezero (1996), Někdo to rád... (1994) a Mauglí (1996).

Byl spoluautorem libreta dětského baletu Broučci (1992). Klasickému tanci vyučoval ve Florencii (od r. 1993), na Akademii tance v Římě (v roce 2003) a na Taneční konzervatoři v Praze (od r. 1996). Za svou činnost byl odměněn řadou cen, včetně Ceny Thálie za celoživotní mistrovství v roce 2012. V roce 2016 vstoupil do Síně slávy ND.

Tohle všechno se o Vlastimilu Harapesovi dobře ví a zaznělo to i v jeho nekrologích. Ale jeho láska k divadlu ho vedla i k dalším aktivitám. Už od mládí jeho hereckého talentu i atraktivního zjevu využíval film.

Od svého debutu v Rychmanových Starcích na chmelu (1964) si zahrál hlavní role ve Vlácilově filmu Markéta Lazarova, Herzově romanci Den pro mou lásku a hororové pohádce Panna a netvor, výraznou postavu ambiciózního baletního mistra vytvořil i televizní trilogii Jak vytrhnout velrybě stoličku, Jak dostat tatínka do polepšovny a Jak se krotí krokodýli.

Měl rád operu i operetu a navštěvoval operní premiéry. Často v doprovodu Soni Červené. A rád si o zážitcích povídal. Svou lásku ke světu hudby zúročil titulní rolí v televizní inscenaci Lehárových operet Paganini (1982), kde mu hlas propůjčil tenorista Jaroslav Stříška, ale mluvené části natočil sám.

Ve sladkobolném příběhu uhrančivého houslového virtuóza dobyl Harapesův Paganini nejen srdce kněžny Anny Elisy Baciocchi, sestry Napoleona Bonaparteho, ale i televizních divaček různých generací.

Annu Elisu v inscenaci vytvořila sopranistka Národního divadla Jana Jonášová, která pro Novinky na Vlastimila Harapese zavzpomínala: "Znali jsme se už od konzervatoře. Tehdy se posluchači z různých oborů více mezi sebou stýkali. A s Vlastíkem byla vždycky legrace, byl to nesmírně příjemný kolega i kamarád. Jeho Paganini byl idol a dosáhl toho nejen svou fyzickou krásou, ale i hereckým prožitkem, výborně se s ním partnerilo. Tak výborného partnera jsem často neměla ani při operních inscenacích na jevišti. Když natáčel Paganiniho milostný duet, tak ačkoli ho nezpíval, přesně ho prožíval, vnímal a cítil hudbu. On sám ostatně dobře, čistě a rád zpíval. Měl zpěv a hudbu v sobě. Potkávali jsme se při různých příležitostech, na estrádních vystoupeních, při premiérách, a vždycky jsem měla pocit, jako bychom se rozešli včera. Zpráva o jeho smrti mě opravdu hodně osobně zasáhla."

Svou lásku ke zpěvu a divadelnímu jevišti zúročil Vlastimil Harapes i při svém hostování na scéně divadla Semafor. V hravé inscenaci Prsten pana Nibelunga (2014) parafrázující slavné německé legendy si v režii Jiřího Suchého zahrál postavu Rapsóda, který celý děj komentoval a také zpíval. A nikoli špatně.

Málo se ví, že jeho pohybového i hereckého nadání využíval i režisér Jan Kačer. V jeho inscenaci Bouře (1981) ve **Státním divadle v Ostravě** vytvořil Vlastimil Harapes jednu z mnoha podob Ariela, éterického ducha sloužícího vládci ostrova, kouzelníku Prosperovi.

Poslední rozloučení s Vlastimilem Harapesem se uskuteční z jeviště historické budovy Národního divadla 27. května. Divadlo bude pro veřejnost otevřeno od 11.20 hodin a od 12.00 bude následovat smuteční akt zakončený posledním potleskem pro umělce, který z jeviště Národního divadla obdarovával diváky svým charismatem i uměním.

URL | <https://www.novinky.cz/clanek/kultura-divadlo-krasny-a-charismaticky-vlastimil-harapes-40472517>

[« zpět na začátek](#)